

[Trier.]

Men naar man opretter en Fiskebutik, maa man passe paa, og Offentligheden vil forlange, for at Fisken ikke skal ødelægges, at der i denne Butik ikke ogsaa sælges f. Eks. Ost, for saa bliver Fisken ikke god, og Problemet bliver nu, om den Blanding, der bliver paa Dommerkontoret, af Sagførervirksomhed og Dommervirksomhed, er forsvarlig, eller om disse Virksomheder paavirker hinanden med ilde Lugt. Og den Opgave, jeg gaar ud fra, at det Udvalg, der nu bliver nedsat, skal have, vil være at gennemgaa alle de Opgaver, som er blevet paalagt Dommerkontoret, og se, om nogen af dem er af en indviklet og vanskelig Karakter, ikke er saa skematisk, saa simpel og ligetil, at en Formular kan bruges, men er saaledes, at der virkelig skal en indgaaende Forhandling med den private Klient til, og hvis det er Tilfældet, blander man efter vor Mening Forholdet mellem Dommervirksomhed og administrativ Virksomhed for meget sammen, og saa vil vi ikke gaa med til det.

Endelig vil jeg gerne stille det Spørgsmaal, hvorvidt Ministeren ved denne Takstfastsættelse har tænkt paa at tage fat paa Spørgsmaalet om en Retshjælp for ubemidlede med eventuelt helt Bortfald af Takster for visse Forhold.

Med disse Bemærkninger skal jeg udtale en Beklagelse af, at det rene Forslag ikke for længst er blevet gennemført. Det kunde være gennemført i 1925—26, hvis der havde været tilstrækkelig Villie til det. Her i Tinget var der Villie til det, og jeg haaber, det skal lykkes denne Gang, men mit Parti maa forbeholde sig i Udvalg grundigt at gennemgaa § 4, saaledes at vi faar den Renhed og Uafhængighed hos Domstolene, som de første tre Paragraffer gaar ud paa, men som den fjerde Paragraf gør det lidt vanskeligt at gennemføre.

H. F. Ulrichsen: Det ærede Medlem Hr. Trier har holdt en længere, bitter Tale om det Jubilæum, Forslaget om Statsansættelse af Dommerfuldmægtige nu kan holde her i Rigsdagen, og i og for sig er det ogsaa mærkeligt, at et Forslag, der har haft principiel Tilslutning fra saa store Kredse af Rigsdagen, stadig ikke er gennemført. Jeg kan paa mit Partis Vegne sige, at vi naturligvis stadig er Tilhængere af Principet: Statsansættelse af Dommerfuldmægtige, men samtidig med, at jeg giver denne principielle Tilslutning til det, der er Grundlaget for det fremsatte Lovforslag, synes jeg dog, der er al Grund til at gøre opmærksom paa, at Lovforslagets Gennemførelse

vil koste Penge, og at det er muligt, at man i nogen Grad har overdrevet Ulemperne ved den nuværende Ordning. Det kunde f. Eks. tænkes, at de fremtidige, eventuelt statsansatte Dommerfuldmægtige vilde blive af en noget ringere Kvalitet, for det er nu en Gang saaledes, at Embedsmænd af den Grad ikke faar en særlig høj Løn her i Landet.

Der er ikke mindst fra Sønderjyllands Side et meget stærkt Ønske om at faa Lovforslaget gennemført, et Ønske, som man meget vel forstaar, og som er motiveret ved de Skandaler, der fandt Sted nede i Sønderjylland. Een Ting er dog givet, og det er, at vort Parti ikke kan yde Medvirken til Gennemførelse af Lovforslagets § 4 i den Form, denne Paragraf har faaet. Gennemførelsen af § 4 vilde utvivlsomt betyde mere Arbejde for Dommerkontorerne og derigenem i det lange Løb en yderligere Forøgelse af det statsansatte Personale, maaske et meget større Antal Dommerfuldmægtige, end man nu regner med, ligesom der ikke er Spor af Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Trier har Ret, naar han taler om, at Gennemførelsen af § 4 vilde betyde en uheldig Sammenblanding af privat Forretning og administrative Opgaver, og at det Ansvar, man vilde paalægge Dommerne, vilde være af uheldig Karakter. Derfor ser man ogsaa, at Overtagelse fra Dommerkontorenes Side af saadant Arbejde Gang paa Gang er fraaaded baade fra Dommeres og Sagføreres Side. Oven i Købet er Afgrænsningen i § 4 meget vag:

„andre juridiske Forretninger, som med Hensyn til Simpelhed og Klarhed ganske kan sidestilles med de under 1 og 2 nævnte“,

og naar man f. Eks. taler om

„den rent formelle Affattelse af Skøder og Pantebreve“,

synes jeg, det er et stort Spørgsmaal, hvad „den rent formelle Affattelse“ er.

Jeg tror, at alle disse forskellige Bestemmelser har en meget uheldig, vag Karakter. Vi kan derfor fra vor Side ikke gaa med til § 4 i den Form, den har faaet. Jeg forstaar ikke rigtig, at man har villet motivere § 4 med, at man paa den Maade kunde trykke Sagførertaksterne, for jeg kan ikke finde, at det er en Statsopgave at forsøge paa at trykke eller at hæve Lønninger eller Takster i de forskellige Erhverv. Lige saa lidt som jeg sympatiserer med, at man laver kommunale Udsalg for paa den Maade at gribe ind i Erhvervslevet, lige saa lidt sympatiserer jeg med, at man laver Statssagførerfilialer for paa den